

הקמצן

איש עשיר וקמצן החליט לטמון את כל הזהב שלו בחצר ביתו. הוא חפר בור עמוק וטמן בו את הזהב.

מדי יום הלך העשיר אל המקום שבו טמן את הכסף. הוא חפר שוב את הבור, הוציא את הזהב וספר את המטילים. "אחד, שניים... מאה... מאתיים... כולם פה! איזה מזל! אף אחד לא גנב את הזהב שלי", חשב העשיר לעצמו.

יום אחד הבחין בו גנב. באישון לילה התגנב אל החצר, חיפש באדמה ולקח את מטילי הזהב.

בבוקר הגיע העשיר כהרגלו לספור את מטילי הזהב שלו. ראה את הבור הריק וקרא: "אוי ואבוי! שדדו אותי!".

עבר במקום איש אחד. הוא ראה את העשיר האומלל ושאל אותו: "מדוע לא שמרת את מטילי הזהב בבית? מדוע אתה שומר אותם ולא משתמש בהם?".

"מה פתאום!" קרא העשיר הקמצן, "לעולם לא הייתי משתמש במטילי הזהב! בחיים לא הייתי מבזבז אותם!".

האיש לקח אבן גדולה והניח אותה בתוך הבור. "אם כך, למטילי הזהב שלך אין כל ערך. אתה יכול להפסיק לבכות עליהם. אם הבור ריק או מלא – ערכו (הוא שווה) בדיוק אותו הדבר".